

Lukovice narcisa mesto očiju,
Znao je, iz dupli škilje!
Misao uz mrtve lepi se udove
Sapinjući žudnju i milje.

Don, mislim, isto bejaše takav,
Ne nađe zamenu za čuvstva
Da nešto pronikne, dosegne, shvati;
Stručnjak preko iskustva,

Znao je za muku u moždini,
Za drhat u srži ledeni;
Nikavak dodir dostupan mesu
Groznici u kosti ne svede.

Zgodna je Griškina; rusko joj oko
Sminkano da čar ističe;
Grudi joj prisne, nestegnute,
Pneumatično blaženstvo obriču.

Brazilijski jaguar opružen
Privlači majmušu što skače
Tananim zadahom mačke;
Griškina ima gnezdašće;

Vitki brazilijski jaguar
Sred svojih šumskih tmina,
Ne odiše mačji toliko
Ko u salonom Griškina.

Uz njene čari obleću
Čak i Žamišljene Suštine
Nama med' mršavim rebrima gmižu
Da toplovu metafiziku čine.

KUVANO JAJE

*En l'an trentiesme de mon aage
Que toutes mes hontes J'ay beues.*

Pipita je smerno sedela
Od mene malo odmaknuta;
Na stolu Oksfordski koledži
Ležahu uz pletivo zataknuto.

Dagerotipije i siluete
Dede joj i praprababa,
Pristajale su na kaminu
Uz note Poziva na igru.

Na Nebu neće mi Čast nedostajati,
Jer sreću ser Filipa Sidnija tamu,
I vodiću razgovor s Koriolanom
I mnogim časnimima koje znamo.

Na Nebu mi Kapital neće nedostajati,
Jer videću ser Alfreda Monda lice.
Nas dvojica ležaćemo skupa
Umotani u petoprocentne obveznice.

Na Nebu mi Visoko Društvo neće
nedostajati,
Nevesta će mi Lukrecija Bordžija biti;
Njene pričice biće zanimljivije
Od priča koje iskustvo dopušta Pipiti.

Ni Pipita mi neće nedostajati na Nebesima:
Poučavaće me Blavacka, slavna gospođa,
U Sedam Svetih Transova;
Pikarda de Donati biće mi vođa.

Al' gde je kolačić »za peni svet«, što ga
kupih
Da s Pipitom ga jedem iza zavese?

Od Kentiš Tauna i Golders Grina
Crvenooki dubretari šunaju se;

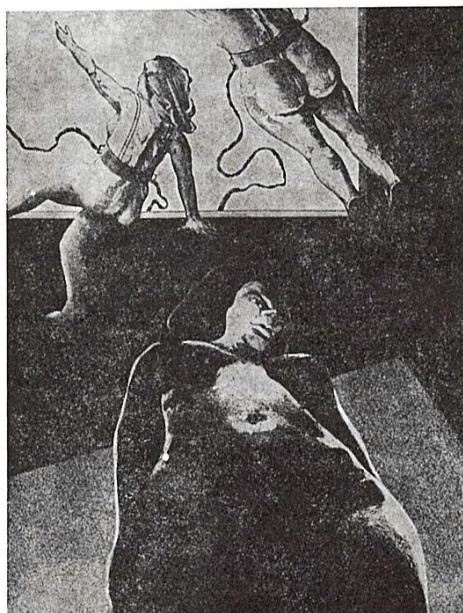
Gde su orlovi i trumpe?

Duboko negde pod snegovima Alpa.
Nad biskvitima namazanim buterom
Množina sveta plaće i plaće
Pognute glave u stotinama kafea.

PESME 1920. T. S. ELIOTA

T. S. Eliot 1920. godine izdao je u Londonu svoju treću zbirku pesama ARA VOS PRES (u Njujorku iste godine knjiga je objavljena pod naslovom PESME). Ova zbirka sadrži između ostalih i dvanaest pesama koje je Eliot kasnije grupisao u svojim SABRANIM PESMAMA (1909—1950.) kao PESME 1920. Od ovih dvanaest pesama Polja su u broju 206 objavila prevode četiri koje su pisane francuskim jezikom. Od ostalih osam pesama, koje su u originalu na engleskom jeziku, ovde objavljujemo četiri. Ove četiri pesme pisane su u zatvorenoj formi — to su katereni s rimovnim parnim stihovima — a prilagođeni su po uzoru na stihove Teofila Gotjea, francuskog larpurlartiste iz sredine XIX veka, čija je poezija u to vreme posebno interesovala Eliota. Međutim, Eliotov pesnički postupak je kompleksniji i u njemu se sabira mnogo više uticaja. Pre svega, tu je neposredni uticaj Erze Paunda čija težnja ka savršenosti forme i širokom obuhvatu pesničkog kon-tekssta postaju ubrzno imperativ moderne poezije. Ovdje Eliot koristi kolokvijalizam po ugledu na Tristan Korbijera i Žil Laforga, kvazinačnu terminologiju kao Laforg i Rembo, i posebno, mnoštvo aluzija (uglavnom književnih) koje do hermetičnosti zatvaraju (ili otvaraju) pesmu. Moramo reći da ove pesme prethode Pustoj zemlji (1922) i čini njen stvaralački uvod, a otud mogu biti i posebno zanimljive. Tematski, one su takođe, u bliskoj vezi s Pustom zemljom i predstavljaju fragmente moguće mozaičke slike čitave jedne civilizacije. Iako ove pesme ne idu u vrh Eliotovog pesničkog stvaranja, u njima je, možda baš zato, vidljiv onaj stvaralački princip koji iz kompleksnog proizvodi jedinstveno.

Nemamo nameru niti možemo ovde da objasnimo mnoštvo aluzija u ove četiri prevedene pesme, jer bi trebali ispuniti mnogo više prostora nego što same pesme zauzimaju. Pošto su ove aluzije uglavnom razrešene i registrovane, upućujemo zainteresovane na knjigu: Grover Smith: *T. S. Eliot's Poetry and Plays — A Study in Sources and Meaning* — second edition, The University of Chicago Press. 1974. S druge strane, prozirnost osnovnog pesničkog tkiva je dovoljna da se i bez detaljnog poznavanja dubljeg sloja pesama može primiti njihovo kompleksno značenje.

arvanitidis sterjos: marionete, 1976, akvatinta

tema II

selimir a. radulović

(cum grano salis)

1.

U meni
ni riječ zatečena u nemoći
nije tako čutljiva
ni oko ulovljeno pred sivom
slikom mesa mozak-ubica
na dlani krvi
praznina ubodom nudi novi život
ponos i pakost smrti
uska kaldrma rumene dojke ruže
daleko daleko
minijaturni plod ptice izliven
leš koji nazire
opit samoukog vajara

2.

ova je studen
zatečena u prstu ljeta ako
i bude ptica neće
se ništa promijeniti u ovoj
jedva čulnoj istini svijeta

SENSU PROPRIO

(*sensu proprio*)

Napokon
na tragu izlišnog
traga u rastopljenom oku
metača dim korova organi
ra-skucenog jezika odar
gluvonijemi tutanj živih ljepljivih
sjenki lučenje vremena
povremeni pokret uma
narušava ritmiku na ivici
fragmenta zbilje

3.

poliven refleksom rijeći vidjek
tri lika koji su
posvjedočili nepostojanje riječi

nagi smo
riječ zatvorena u
nijemoj simbolici tijela
nagi smo
nevini pokrov noći gubi sve u
prepoznatljivoj boji siluete.

Preveo:
Srba Mitrović